

La parròquia, comunitat evangelitzadora (I)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Sobre la base del convenciment que la parròquia és una comunitat eucarística, s'intueix l'exigència de santedat i d'evangelització en la vida i en la pastoral d'una parròquia. La crida a evangelitzar l'hem de sentir comunitàriament i personalment tots i cada un de nosaltres. Hem de ser missioners sempre. No hem d'oblidar que les comunitats cristianes hem de viure des de la humilitat la missió enmig d'una societat sovint tancada al Misteri. El sofriment en el cor dels nostres germans que no coneixen Crist ha de ser per a nosaltres una empenta que ens doni més forces per a evangelitzar. La caritat envers els nostres germans ens ha de fer imitadors de Crist, que, *en veure aquella multitud de gent, malmenada i desesperançada com ovelles sense pastor, se n'apiadà* (Mt 9,36). Les parròquies han de ser veritables «pols eucarístics», de trobada de les famílies per a viure la santedat i llançar-se a l'aventura missionera. No tinguem por d'oferir propostes sòlides al desig d'espiritualitat dels nostres contemporanis, que manta vegada s'aboquen a succedanis.

Recordem aquelles paraules del papa Francesc: «Somio una opció missionera capaç de transformar-ho tot, per

tal que els costums, els estils, els horaris, el llenguatge i tota estructura eclesial es converteixin en una via adequada per a l'evangelització del món actual més que per a l'autopreservació» (EG, 27). La raó de ser de l'Església és l'evangelització. Una parròquia, realitat de l'Església entre les cases dels homes i dones d'un territori, té com a missió l'anunci de l'Evangeli. Diu el Sant Pare: «La reforma de les estructures que exigeix la conversió pastoral només pot entendre's en aquest sentit: procurar que totes elles siguin més missioneres, que la pastoral ordinària en totes les instàncies sigui més expansiva i oberta, que col·loqui els agents pastorals en constant actitud de sortida i afavoreixi així la resposta positiva de tots aquells a qui Jesús convoca a la seva amistat» (ibídem).

Hem de sortir, doncs, a l'encontre dels germans, tant dels qui coneixen Crist però estan allunyats de la celebració i de la vida comunitària, com dels qui no coneixen Crist i són d'altres confessions religioses. I també dels qui no creuen en Déu o neguen la possibilitat de conèixer-lo. Hem de sortir a trobar-nos amb tots i portar-los la bona nova de la salvació de Crist, l'únic que pot portar als cors la pau i la joia.

